

ČERNÁ KÁVA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Rozvod
po čínsku

■ garamond

Případy soudce Ti. Rozvod po čínsku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti. Rozvod po čínsku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Rozvod po čínsku

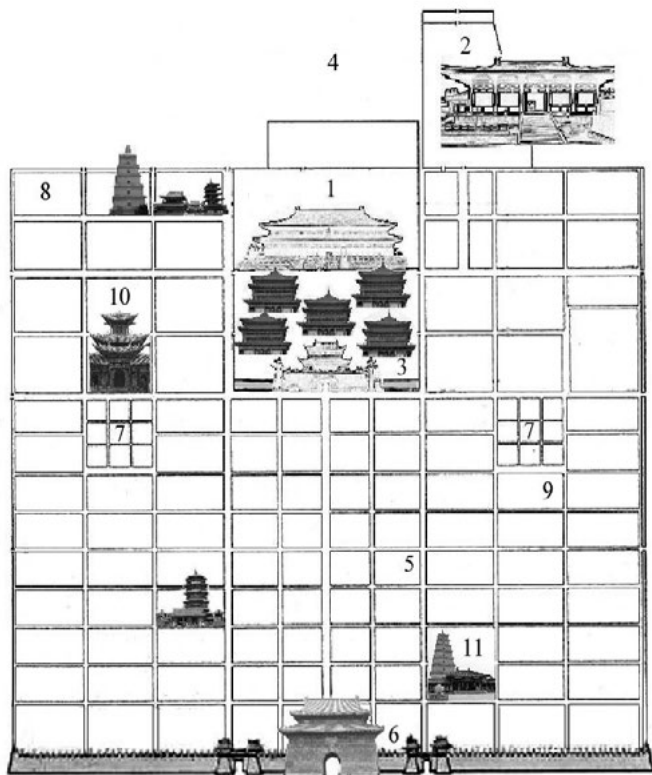
Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Rozvod po čínsku

Děj se odehrává na jaře roku 678. Soudci Ti je čtyřicet osm let a je policejním ředitelem v Čchang-anu, hlavním městě Tchangů.

Čchang-an, hlavní město Tchangů

1. Zakázané město
2. Palác Ta-ming
3. Ministerstva
4. Zakázaný park
5. Obydlí Tiových
6. Velitelství soudce Ti
7. Východní a západní tržiště
8. Čtvrť Dlouhého Života
9. Čajovna strýčka Tunga
10. Svatyně Nefritového císaře
11. Městský chrám

PŘÍPAD ROZVODU SOUDCE TI

Ti Žen-ci, ředitel metropolitní policie

Ma Žung a Tiao Tchaj, pobočníci soudce Ti

Wu Li-ming (Krásná a zářivá), Paní světla, nová
manželka soudce Ti

Ťin Jü-liou, mandarín z kanceláře Císařské rodiny

Wang Sing-tien, předseda Metropolitního
soudního dvora

Výjimečné vědění, trpasličí sluha Paní světla

Žaguda, indický taoistický čaroděj

PŘÍPAD MANŽELKY NA ÚTĚKU

Paní Lin Er-ma, První manželka soudce Ti

Juk, herec

Strýček Tung, divadelní ředitel

Siao, herec ženských rolí

Chuang Siao-ming, bojovník s mečem

PŘÍPAD UNESENÉ SLUŽKY

Aj-lien (Přívětivý lotos), komorná První paní

Jednooký Cou, Malý šereda,

Feng Nevymáchaná huba, Tlustý Piao,

Kulhavý Jang, Ču Železná paže – bandité

I

*Čchanganského měšťana napadne nebezpečný mořský koník;
to zvíře je pro soudce Ti neblahou předzvěstí.*

Nedlouho před západem slunce opustil osamělý muž pěšky Severní Osadu, čtvrť kurtizán, kde strávil dvě důvěrné hodiny s půvabnými mladými dámami a užíval si rafinovaných rozkoší, jako je zpěv, hra na loutnu a přednes poezie. Když opustil alej Cinkajícího brnění, dal se ulicí Rozhodujících vítězství a spěchal, seč mohl, ke svému bydlišti. Bříško a pohodlný oděv napovídaly, že je to bohatý měšťan; podle jeho těžkého a váhavého kroku se dalo uhodnout, že má trochu upito. Zbytek jasného rozumu, oživený čerstvým vzduchem začátku jara, mu nakazoval, aby si pospíšil, chce-li dojít domů, než začne platit zákaz vycházení.

I chodci, jichž bylo stále méně, spěchali. Kolmo na sebe navazující ulice byly brzy téměř vylidněné. Ta, kterou se ubíral on, byla pustá úplně. Chýlilo se k soumraku. Každou chvíli se východy z domovních bloků uzavřou

a hlídky budou rozdávat pokuty nebo výprask těm, kteří tu budou chodit bez povolení.

Muž mohl spěchat, jak chtěl, stejně se zdržoval tím, že se každých dvacet kroků musel zastavit, aby popadl dech, opřený o příčky dřevěných přístřešků nad otevřenými pulty krámků. Asi také neměl úplně jasnou hlavu, protože váhal, zdálo se, že si spletl směr, a ve skutečnosti chodil pořád dokolečka, aniž si to uvědomoval.

Když se zastavil, aby rozumně zauvažoval, zapíchl se mu do zad mezi lopatky šíp a on tím nárazem přepadl dopředu. Svalil se jak široký tak dlouhý a zůstal nehybně ležet na zemi.

Přiblížil se nějaký stín a zjišťoval, jestli je opravdu mrtvý. Vrah zahalený tmou svou oběť převrátil nohou, aby se mrtvému podíval do obličeje a dorazil jej. Když se nad ním skláněl, mrtvý otevřel oči a prohlásil:

„Dnes ti bohové nejsou nakloněni; poslali ti mě naproti.“

Ve výstřihu vyšíváného oděvu vrah uviděl, že ten tlustý měšťan má na sobě ochranný náprsník z hustě tkaného provazu, jímž špička šípu nepronikla. Ztuhl překvapením, ale to už se odevšad vyrojili gardisté, vrhli se na něj a nasadili mu železná palcová pouta.

Soudce Ti vstal, nicméně vadil mu přitom sudovitý objem pasu. Ze všeho nejdřív si zpod šatů svlékl nejen ten konopný koberec, který mu právě zachránil život, ale i tlustou vycpávku, díky níž měl pupek notně vypasného měšťana.

„Polapil tě provázek a velbloudí srst,“ řekl útočnickovi. „Tak vidíš, na čem závisí osud! Je to pro tebe velká lekce a budeš o ní moci přemýšlet v solných dolech.“

Jeho pomocníci banditu prohledali. Zbraně byly ve městě zakázané, obzvláště neurozencům, a tak zabiják ukryl svůj luk v jedné z podlouhlých vydlabaných tykví, v jakých pouliční hokynáři uchovávali sáčky s pepřem. Když ji otevřeli jako pouzdro, bylo tam všechno, co je potřeba k zavraždění bližního v temných uličkách. Tiao Tchaj blahopřál svému pánovi:

„Další vítězství Vaší Excellence! Brzy vás nechají řídit policii v celé říši!“

Soudce už tak dost zaměstnávala ta v hlavním městě. I tak ale musel přiložit ruce k dílu v terénu, aby nevyšel ze cviku. Kdyby se spokojil s vedením spisů ze své kanceláře, brzy by měl takovou postavu, jakou si opatřil kvůli té lsti.

Zabiják ležel v prachu, obličej zkřivený vztekem.

„Vy jste to na mě nahrál!“

„Ke všemu je chytrý,“ řekl soudce Ti. „Tím lépe: musíme vám toho spoustu povědět.“

Setmělo se, zažehli pochodně. Gardista, který strávil celou svou kariéru v metropoli, si prohlédl zajatce zblízka. Zvedl ofinu, která muži spadala na čelo. Skrývala tetování.

„Pane soudce!“ vykřikl. „Zatkl jste Šarlatového mořského koníka!“

Byla to mezi zločinci celebrita, po které marně pásli už několik let. Ti povytáhl obočí na znamení opravdového

zadostiučinění: byl vždycky rád, když dopadl zločince známějšího, než byl on sám.

Mořského koníka požádali, aby jim sdělil, kde má doupě, které museli prohledat.

Po hodině chůze došla skupinka k východní hradbě přehrazující Luojangskou ulici. Gardisté zabušili na bránu čtvrti U Potůčku, která uvnitř hradeb představovala místo s tou nejhorší pověstí. Vedoucí toho ostrůvku, opilec už značně podroušený, ačkoli byl teprve podvečer, s obtížemi odsunul povinný příčný trám, kterým byla zajištěna bambusová vrata. Tiao Tchaj ho peskoval.

„Musíš otevřít okamžitě, když ti Jeho Excellence Ti Žen-ci prokáže tu čest a vkročí do té tvé žumpy!“

„Víte, ono se nám té cti moc často nedostane, pane vojáku,“ odpověděl hlídač a ustoupil.

Když šla Jeho Excellence kolem, uklonil se tak hluboko, že ztratil rovnováhu, přepadl dopředu a z bláta se díval, jak bahnitou ulici zaplavují ozbrojenci.

Bydliště Šarlatového mořského koníka odpovídalo představě o doupěti zabijáka. Byl to patrový domek, vmáčkнутý mezi další podobné, se stěnami pevnými jen tak tak, aby uvnitř udržely teplo z kamen a zabránily zvědavým pohledům zvenčí. Okénka v patře vedla na střechy, které se navzájem dotýkaly. V takové blízkosti jste nemohli ani dýchat, aniž by vás ostatní slyšeli. Ve dne to musel být velikánský kdákající kurník, v noci úl bzučící chrápáním, jímž tu a tam pronikl křik dítěte u prsu. Ti by byl rád, kdyby se trochu podívali na architekturu těch zanedbaných míst: jedna jiskra a všechno by vzplálo jako

o svátku lampionů. Byli daleko od nádherných obydlí patřících mocným mandarinům Jeho Veličenstva.

Ti se usadil v klidu hořejšího pokoje, nechal lumpa pokleknout na podlahu a začal mu klást otázky mimo zákonný rámec. Od té doby, co řídil policii, už nevedl přelíčení a veřejné výslechy. Nemohl se odhodlat nechat výslech na soudci, který se jím bude zabývat, až bude mít čas. Chtěl vědět, kdo jsou jeho spolupachatelé, a zatlknout je dřív, než jim utečou.

„No tak? Kdo ti za ty zločiny zaplatil?“

Připravil pro svého zajatce seznam vražd mužů i žen, spáchaných v posledních měsících, které ho přivedly na stopu profesionála. Přidal k tomu vraždy přičítané proslulé nepolapitelné postavě, Šarlatovému mořskému koníkovi, který byl strašákem pro jeho podřízené, ještě než se ujal funkce.

Vrah kupodivu neztratil rozvahu. Obvykle podezřelí nejdřív zapírali, vysvětlovali, že si je pletou s někým jiným, že šli náhodou kolem a že jen politováníhodnou nehodou se jejich dýka zabodla do prsou nějakého boháče. Šarlatový mořský koník měl čas se ze své nehody vzpamatovat. Odvětil rozvážným tónem, jako kdyby spolu rozmlouvali nad šálkem čaje:

„Vaše Excelence mi velmi dovedně vykládá o mé minulosti. To já zase navrhuji, že jí povím o její budoucnosti.“

Tiao Tchaj zvedl ruku a chtěl dát tomu drzounovi přes pusku. Ti ho zadržel: neměl chuť luštit nesrozumitelná přiznání učiněná napučenými rty. Ta odpověď byla zarážející, potřebovala dále rozvést.

„Jsi snad věštec?“

Šarlatový mořský koník vrhl pohled na soudcova po-
bočníka a zástupce velitele, kteří stáli u dveří. Požádal,
aby nechali svědky odejít: jeho odhalení nesměl sly-
šet nikdo jiný než soudce. K drzosti přibyla i nadutost.
Soudcův zájem to ještě zvýšilo.

„Nejsem zvyklý smlouvat s darebáky, víš?“

„Věřte mi, až uslyšíte, co vám povím, nebudete litovat.“

Vrah měl přímý a jasný pohled. Nebyly to uhýbavé
zraky zločince, který se snaží získat čas pomocí kdeja-
ké hlouposti. Ti byl dost zkušený, aby ten rozdíl poznal,
a taky dost zvědavý, aby se chtěl dozvědět víc. Přikázal
svému doprovodu odejít a ten neochotně poslechl.

Bylo na mandarínovi, aby sezení nad tajnými sděleními
zahájil. Zřídka kdy měl příležitost mít co do činění s lum-
pem, který ho byl hoden, a ten, co tu klečel v té špinavé
chatrči, mu připadal právě takového ražení. Když prozkou-
mal archiv trestních spisů, došel k závěru, že jistý počet
nedávných vražd spáchala jedna a táž osoba. Oběti neměly
mezi sebou žádný vztah, z čehož usoudil, že si nemorální
měšťané občas zaplatí jednoho muže, aby je zbavil obtíž-
ných spoluobčanů, aniž by oni sami riskovali podezření.

„Ke kterému z těch bodů mi máš co říci?“ řekl nakonec
mandarín.

„K žádnému, vznešený soudce.“

Ti se chystal tlesknout, aby přivolal své lidi – měli po-
trestat toho nestoudníka, který ho v nevhodnou dobu
okrádal o čas.

„Mám něco lepšího,“ dodal zabiják.

Jeho další řeč překonala svou odvahou a absurdností vše, co Ti kdy slyšel – bezbranný vězeň svázaný u jeho nohou šel ve své domýšlivosti tak daleko, že mu nabízel obchod. On mu sdělí strašlivé tajemství prvořadého významu a Jeho Excellence bude tak laskavá, že ho na znamení díků nechá jít.

Ti si nemyslel, že by existovalo tak drahocenné tajemství, aby mu stálo za to zradit svoji povinnost. Vyjádřil řadu hypotéz, které dosahovaly až k vraždě v Zakázaném městě, a to byla událost považovaná za urážku majestátu, podle tchangských zákonů vrchol hanebnosti.

Šarlatový mořský koník k němu vyslal mírný úsměv, v němž jeho protějšek spatřil blahosklonnost člověka, který ví víc než druzí. Přišla chvíle se rozhodnout.

Ti slíbil. Vyslechl tajemství a zbledl.

„Lžeš!“ vykřikl a chystal se ho sám uhodit, tak byl rozzuřený.

S takovou lží si nikdy žádný ničema nedovolil přijít, aby získal jeho shovívavost. Bandita ukázal bradou na druhý konec místnosti.

„Nechť se Vaše Excellence ráčí podívat pod lištu v podlaze za mou rohoží, uvidí, že jsem si nic nevymyslel.“

To popíchló soudcovu zvědavost. Poklekl před darebákovo lůžko a nahmatal kus dřeva, který se opravdu hýbal. Byl to jakýsi poklop, z něž vytáhl svitek nepříliš čistého pergamenu. Rozvinul ho a přečetl si znaky, které tam namalovala čísi neobratná ruka.

Muži soudce Ti se zrovna v přízemí radili, jestli budou takhle bdít celou noc, když uslyšeli svého pána volat o pomoc. Vrhli se do patra a rozrazili dveře. Mandarín ležel natažený na podlaze a třel si hlavu. Provazy a želízka, jimiž vězně spoutali, se válely na zemi. Jejich pán ukazoval prstem na otevřené okno, jímž do místnosti vanul noční chlad. Dva biřici se vydali stejnou cestou jako uprchlík a pokoušeli se ho ze střechy na střechu dohonit. Marná snaha. Šarlatový mořský koník se rozplynul jako liči na rýžové palačince.

Ten, který uvázal pouta, poklekl a žebronil o soudcovu shovívavost. Ti mu pokynul, ať ho svými omluvami neotravuje.

„Přitom jsem si byl jistý, že jsem uzly pevně utáhl, vznešený soudce! Žádnému mému vězni se nikdy nepodařilo se z nich vyvléknout, to vás ujišťuji!“

„Ano, ano, dobrá,“ ucedil Ti. „Radši mi pomoz vstát.“

Upravil si notně pomuchlané oblečení.

„Ten rošťák využil chvíle nepozornosti a přechytračil můj důvtip.“

Tiao Tchaj nebyl o nic méně překvapený. Do té chvíle se domníval, že je soudcův důvtip naprosto spolehlivý. Před chytrostí, obezřelostí a organizačním smyslem jeho pána unikl zločinec málokdy. Možná mu nesvědčí vzduch v hlavním městě.

„Máte proč být rozmrzelý, pane.“

„Budeme ještě víc, jestli se rychle nevrátíme domů,“ odvětil Ti.

Spěšně vyšel ven, nechal vzbudit opilce, aby jim otevřel bránu osady, a téměř se dal do běhu pustou ulicí. Nosiči pochodní mu sotva stačili svítit, jak pospíchal. Přikázal Tiao Tchajovi, aby vzal jedno světlo, a v krátkosti a ve spěchu mu daleko od indiskrétních uší vylíčil, co se přihodilo.

Na pergamentu nalezeném v úkrytu byla sepsána jména osob, které měl zločinec zabít. Na konci seznamu stálo jméno Lin Er-my, hlavní družky Jeho Excelence Ti Žen-ci, i s adresou jejich bydliště.

„Musel jsem splnit slib, který jsem tomu šarlatovému lotrovi dal. Teď budu klidný, teprve až na vlastní oči uvidím svou drahou a rozmilou manželku.“

Když ho Tiao Tchaj slyšel nazývat svou První paní „drahou a rozmilou manželkou“, teprve poznal, jak je mandarín znepokojen.

II

*První paní přijde za záhadných okolností o šaty;
o budoucnosti soudcova manželského života rozhoduje
banda darebáků.*

Když se První paní vracela domů, stmívalo se. Měla na sobě svoje nejhezčí šaty, když šla do městského chrámu poděkovat bohovi cestovatelů Čung Kchuejovi za to, že po šestnácti letech ukončil soudcovo působení na venkově, prožité ve velice nestálém pohodlí. Mezi dvěma modlitbami k božstvu podstrčila malý dárek bohyni ložnic Čchuang-mu za to, že se za ni přimluvila, jak se dohodly. Jak Lin Er-ma tušila, na nebi stejně jako doma bylo rozumné obrátit se na paní, když jste chtěli něco získat od pána.

Bohovi obětovala kužílky kadidla, bohyni měkké domácí trepky podle poslední módy, se jménem vyšitým zlatou nití na líci. Přizvání Čchuang-mu za ten výdaj stálo. Jejich nové služební obydlí bylo tak prostorné, že paní Lin ani neznala všechna jeho zákoutí. Měla své vlastní komnaty, osobní služebnou a už nemusela sdílet velkou ložnici s konkubínami, z nichž nejméně jedna chrápala.

Manželův služební palankýn – to odpoledne ho nepotřeboval a byla by škoda promarnit štědrost státu – ponechala na nádvoří jejich malého paláce, prošla ústřední budovou a namířila si to do křídla, kde se nacházel její soukromý pavilon.

Chtěla se občerstvit a převléci na večer. Služebná jí pomohla sundat kozinkové botky, paní Lin jí nechala své šaty a přešla do přístěnku, aby se opláchlá teplou vodou. Teplá voda! Čistá, chytrá a zdvořilá otrokyně mluvící čínsky! Hezký, měkoučký domácí úbor z prošívané bavlny! Za několik dní zajde znovu do chrámu a věnuje Čchuang-mu palčáky ladící s vyšívanými trepkami.

Služebná zůstala v pokoji sama a otevřela truhlu z červené kůže, určenou pro vycházkové oblečení. Když se chystala složit ty krásné šaty tak, aby je nepomačkala, překvapilo ji, jak je ten hedvábný šantung měkký. Byla to nádherná práce s motivem letících jeřábů, ten druh oděvu, který může nosit jen velká dáma. V přílehlé místnosti právě paní uložila své těžké náušnice do šperkownicy a kusem teplého plátna si omývala celé tělo. Pak přijde řada na vonnou mast, hodnou chvíli tedy nic neuvidí ani neuslyší. Mladá žena nemohla odolat, ve spěchu ze sebe shodila ubohou šedivou halenu, kterou nosila každý den, vklouzla do šatů a na břicho si zavázala tlustý sladěný pás. Prohlížela se v bronzovém zrcadle stojícím na trojnožce z lakovaného dřeva. Vypadala nádherně. Byla tak krásná a zdravá, že si bývala mohla myslet na místo konkubíny nějakého mandarína, kdyby ji rodiče neprodali jako komornou, aby se o ni nemuseli starat, ještě než dosáhla

věku na vdávání. Teď jí bylo dvacet let, už si ji nevezme nikdo, leda tak nějaký sluha bez budoucnosti, za kterého bude provdána dle vůle svých zaměstnavatelů.

První paní již dokončila svou toaletu a požádala o večerní oděv. Nikdo jí neodpověděl.

Zato se v červeném pavilonu objevil Ti, ani se nena-máhal ohlásit. Uklidnilo ho, že ji našel doma, a sevřel ji v náručí, jako kdyby zdolal tibetské průsmyky. Takový projev citů jeho ženu zarazil.

„Dneska se všichni zbláznili! Nejdřív zmizí moje ko-morná, zrovna když ji potřebuji, a teď vy s tím líbáním, jako puberták!“

Soudcovo ulehčení rázem opadlo. Zeptal se, co má znamenat ta služebná k nenalezení. Paní Lin nejvíc va-dilo, že zároveň zmizely i její šaty. Začínala si myslet, že jedna zmizela s tím druhým. Taková látka se dá u ob-chodníka s oděvy z druhé ruky prodat za dobrou cenu. Musí tu vinici chytit a potrestat. Doufala, že jim manže-lovo povolání bude konečně k něčemu dobré.

Ti zaznamenal, že služební úbor tam je, pohozený v koutě místnosti. Jak mohla ta holka v takovém oblečení odejít? Byla namíste obava, že nevyšla dveřmi, a jestli v té nádheře přelezla zeď, hrozilo, že to neudělala dobrovolně. Podle mandarínova mínění vše nasvědčovalo tomu, že se jednalo o něco horšího než krádež – mohlo jít o únos.

„Kdo by chtěl unášet otrokyni?“ podivila se paní Lin.

„Otázka spíš: zní kdo by chtěl unést otrokyni ve vašich šatech,“ upřesnil její manžel.

Bylo třeba shromáždit fakta. Ti požádal o pochodně, aby mohl prozkoumat dvůr. Přišli všichni obyvatelé domu; přihlíželi události s lampiony v ruce, počínaje oběma konkubínami.

První paní pozorně sledovala průzkumy svého muže a dospěla k vlastním poznatkům: druhou nepříjemností toho večera bylo, že si někdo dovolil pošlapat jí záhony pivoněk. Ti si všiml, že větve ozdobné broskvoně zasažené u zdi jsou polámané. Na vrcholku zdi bylo bláto. Odsoudil strom, aby byl přeměněn na palivové dříví,, a rozhodl, že co nejdřív nechá hrazení zvýšit.

Paní Lin se z toho nemohla vzpamatovat.

„Kdo by mě chtěl unést? Přísahám vám, pane, že nemám žádného obdivovatele, který by se o mě až tak zájmal!“

„O tom jsem přesvědčen,“ odvětil její manžel, stále skloněný nad stopami.

První paní s jistou nevolí pohlédla na ostatní obyvatelé domu, kteří vypadali, že jsou téhož mínění.

„Možná když jsem byla mladší...“ zkoušela to.

„Ne, ne,“ odpověděl Ti. „Ani tehdy jste mi nezpůsobovala žádné takové starosti, vždy jste byla příkladnou družkou.“

Poděkovala mu za poklonu, bez níž by se ráda obešla. Ti se napřímil a obrátil se ke svému pobočníkovi.

„Ma Žungu! Co nejdřív poběžíš do kanceláře a nařídíš našim lidem zjistit, které hovado by mohlo mít něco proti ženě zralého věku.“

„Možná nějaký mandarín?“ napověděla paní Lin.

Aj-lien se v pytli, do kterého ji strčili, když jí předtím nasadili roubík a sešněrovali ji jako knedlíček *tchang-ju-an* připravovaný na Nový rok, špatně dýchalo. V šatech ze silného brokátu, do nichž se navlékla, jí bylo horko a škrábaly ji na zádech. První těžká a bolestivá překážka jí napověděla, že s ní přeskočili ohradní zeď. Pak měla dojem, že ji nesou na něčích zádech ulicemi Čchang-anu. Každých sto kroků si ji přehazovali do jiné ruky jako kožený míč při hře.

Když ji vytáhli z pytle, viděla, že je v dosti velké místnosti zastavěné nábytkem, který už něco pamatoval. Svazovat ji ani nemuseli, ochromovala ji hrůza. Co po ní mohou chtít? Unášejí se teď mladé ženy zneuctít do patricijských domů? Neklidně ji pozorovalo pět nebo šest kriminálních ksichtů.

„Á, ještě dýchá! Už jsem myslel, že jsi nám ji udusil, jak jsi ji nacpal do toho podělaného pytle!“

„Pořádné podříznutí hrdla by stačilo, komplikujete si život pro nic za nic,“ protestoval druhý, který se Aj-lien zdál obzvlášť odporný.

Jinak ji ale nová zjištění spíš uklidnila: nechtějí ji zabít hned. Je tu naděje.

„Tady je posezení pro vznešenou paní Ti,“ oznámil jeden z nich a strčil jí pod zadek polštář.

Teprve teď si Aj-lien uvědomila, jak je její situace zoufalá. První její myšlenkou bylo těm pánům říci, že si spletli oběť, že ona není paní domu, že se zaměřili na obyčejnou, bezvýznamnou komornou a že ji tedy mohou